

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. K., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanej **M., V.**, **o určenie, že žalobca je nájomcom bytu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 58/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. apríla 2008, sp. zn. 9 Co 312/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 30. apríla 2007, č.k. 16 C 58/2005-177 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je nájomcom bytu č. X. na X. poschodí bytového domu súpisné číslo X. na V., alternatívne určenia, že vydržaním nadobudol právo zodpovedajúce vecnému bremenu výkonom práva spočívajúce v oprávnení výlučného užívania tohto bytu. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že na žalobcu nemohlo prejsť právo nájmu k bytu, pretože osobe, od ktorej ho žalobca odvodzuje, vôbec nevzniklo. Žalobca tiež nemohol nadobudnúť právo zodpovedajúce vecnému bremenu spočívajúce v oprávnení výlučného užívania predmetného bytu vydržaním, pretože pre vydržanie nebola splnená zákonná podmienka dobromyseľnosti držby. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 17. apríla 2008, sp. zn. 9 Co 312/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie založil na zistení,

že súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver. V plnom rozsahu sa stotožnil i s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. s ohľadom na to, že žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorým napadol potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu. Namietal, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že v rámci prvostupňového ani odvolacieho konania mu súdy neumožnili navrhovať ďalšie dôkazy potrebné na preukázanie skutočností podstatných pre rozhodnutie o jeho nároku. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z iného právneho dôvodu než aký uvádza súd prvého stupňa, pretože vychádzal aj z dôkazov, ktorými sa súd prvého stupňa nezaoberal. Ďalej namietal, že odvolací súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a pri rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, aby vzal na zreteľ dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, resp. dokazovanie sám zopakoval alebo doplnil; tým zaťažil konanie tiež inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dovolanie odôvodnil i nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) odvolacím súdom, ktorý si bez akéhokoľvek overenia tvrdených skutočností osvojil nesprávny právny názor súdu prvého stupňa. Z týchto dôvodov žiadal napadnutú časť rozsudku odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutia prvostupňového i odvolacieho súdu sú vecne správne, preto dovolanie navrhla zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval, teda ani nemohol vysloviť svoj právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku, vo výroku ktorého odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 O.s.p. procesne prípustné.

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ v danej veci namieta procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v tom, že súdy mu neumožnili navrhnuť ďalšie dôkazy. O procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide len vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu

otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Zo spisu nevyplýva, že by dovolateľovi bolo odňaté niektoré z týchto práv, najmä ním uvedené právo označiť navrhované dôkazné prostriedky.

Obsah zápisnice o pojednávaní pred súdom prvého stupňa z 30. apríla 2007 potvrdzuje, že súd prvého stupňa postupoval dôsledne podľa § 120 ods. 1 a 4 O.s.p., keď účastníkov, resp. ich právnych zástupcov poučil o povinnosti predložiť alebo označiť všetky dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Právni zástupcovia žalobcu i žalovaného následne zhodne uviedli, že návrhy na doplnenie dokazovania nemajú, na čo súd vyhlásil dokazovanie za skončené. K odopretiu práva označiť (predložiť) navrhované dôkazné prostriedky nedošlo ani v konaní pred odvolacím súdom. Právnej zástupkyňi žalobcu bolo na pojednávaní konanom 17. apríla 2008 umožnené založiť do spisu fotokópiu zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu z 18. augusta 1987; žiadne ďalšie dôkazné prostriedky neoznačila ani nepredložila. Nevykonaním tohto predloženého dôkazu súd žiadne procesné práva dovolateľa neporušil, nakoľko ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol už v rozhodnutí, uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 (a neskôr zopakoval v rozhodnutí č. 125/1999), nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom a teda v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Keďže existencia dovolateľom namietanej vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. sa v dovolacom konaní nepreukázala, nemožno prípustnosť dovolania vyvodiť ani z tohto ustanovenia.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní zaťažil konanie vadou v zmysle § 241 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iné procesné vady konania a nesprávne právne posúdenie veci sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, samy o sebe však prípustnosť dovolania nezakladajú. Pokiaľ nie sú splnené

procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

Vzhľadom k obsahu dovolania však dovolací súd považuje za potrebné vysporiadať sa s niektorými vzájomne rozpornými tvrdeniami dovolateľa. Predovšetkým s tvrdením, že odvolací súd vychádzal pri rozhodovaní i z takých dôkazov, ktorými sa súd prvého stupňa nezaoberal; a zároveň s rozporným tvrdením, že odvolací súd nevzal na zreteľ dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, ani dokazovanie sám neopakoval či nedoplnil. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd dokazovanie neopakoval ani nedoplnil z dôvodu, že považoval skutkové zistenia súdu prvého stupňa za správne (§ 213 ods. 2 a 4 O.s.p.). Nie je teda správny ani názor dovolateľa, že by odvolací súd vychádzal z iného skutkového stavu ako súd prvého stupňa, ani s ním súvisiace tvrdenie, že by odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil z iného právneho dôvodu, než aký uvádza súd prvého stupňa (ktoré dovolateľ vzápätí negoval tvrdením, že odvolací súd si osvojil nesprávny právny názor súdu prvého stupňa). Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na správny právny záver i odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Z toho vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa považoval za vecne správny (§ 219 O.s.p.).

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. septembra 2008

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková